

=====

Amb el coll del abric amunt, caminava pels carrers mig foscos, il·luminats tan sols per la llum groga dels fanals de gas. Feia vent, que udolava al costat de les meves orelles i el soroll dels meus propis passos l'oïa amortiguat. Caminavem el vent, els meus passos i jo.

El clac-clac dels meus passos marcava el ritme del temps que passava i el meu cervell estava buid, com si hagués perdut la facultat de pensar.

Un fanal s'esllanguia i feia pampallugues i les ombres s'estiraven i engongien, a compàs de la llum del fanal de gas, i el temps passava...

Sentia les bategades rítmiques del cor als polsos. Passava el temps a poc a poc, ritmicament i, amb el temps, anava marxant la vida. El cor deixaria d'acompassar el temps, no importava quan, podia ésser demà, ara mateix... Què són "ara" i "demà", si l' "ara" ja és ahir i ~~avui~~, ^{formava} ~~formava~~, part del "demà".?

I caminavem el vent, els meus passos i jo i passavem com el temps, acompassadament i a poc a

poc... El vent bufava...i parava. I entre pausa i pausa oïa el clac-clac dels meus passos i sentia el bategar del cor, al mateix compàs.

Les idees s'escapaven del cervell i no podia atrapar-les. Volia pensar amb la vida que s'escapava com les idees i volia atrapar-la. Atrapar la Vida! Quin absurd!

I vaig pensar: Atura't tu i atura la vida!

Em vaig aturar i no vaig oïr els meus passos, però el cor bategava i, si s'hagués ~~apar~~at, la llum dels fanals hagués seguit brillant i, en apagar-se, el vent hagués seguit bufant i udolant

I vaig tornar a caminar. No sabia on estava, ni on anava...però, caminavem el vent, els meus passos i jo...

Jordi Arbonès

Gener, 1.954

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

poc... El vent bufava...i parava. I entre pausa i pausa oïa el clac-clac dels meus passos i sentia el bategar del cor, al mateix compàs.

Les idees s'escapaven del cervell i no podia atrapar-les. Volia pensar amb la vida que s'escapava com les idees i volia atrapar-la. Atrapar la Vida! Quin absurd!

I vaig pensar: Atura't tu i atura la vida!

Em vaig aturar i no vaig oïr els meus passos, però el cor bategava i, si s'hagués ~~apar~~at, la llum dels fanals hagués seguit brillant i, en apagar-se, el vent hagués seguit bufant i udolant

I vaig tornar a caminar. No sabia on estava, ni on anava...però, caminavem el vent, els meus passos i jo...

Jordi Arbonès

Gener, 1.954